

29.

Τοῦ νόμου Του δρόμους, εἰς οὓς βασιλεύει
 Ἡ τῆς Ἀληθείας αἰγλήσας αὐγή,
 —Τῷ εἶπ', «εἰς τὴν χεῖρά Σου λάβε τὴν μίαν,
 » Τὴν ἀκτινοβάλλουσαν ταύτης λυχνίαν
 » Τὸν βίον σου ὅπως πιστῶς φωταυγῇ.

30.

» Στὴν ἄλλην δὲ χεῖρά Σου, ἄνθρωπε, λάβε
 » Κρατῆρ', ἀριστοῦργημα τῆς Ἀρετῆς·
 » Ἡ χάρις τῆς ἔστω ἡ μόνη σοι φίλη,
 » Αὐτὴν μόνην ἔχε στὸν νοῦν σου κι' οὐμίλει,
 » Καὶ πίνε τὸ ἄγιον νέκταρ αὐτῆς.

31.

» Ἀλάνθαστον ἔχ' ὁδηγόν σου τὴν πρώτην
 » Στὰ βῆθη τῶν ἔργων μου χώρ' ἀδεῶς,
 » Ἡ ὄψις τῶν μόνη με τ' ὅμιμα Σ' ἐκπλήττει
 » Τὴν φύσιν αὐτῶν ἀνερεύ', ἀναζήτει
 » Κ' εἰς τί τὰ διώρισ' ἐγὼ ὁ Θεός.

32

» Τὴν δ' ἄλλην πλησίον Σου μέλπουσαν ἔχε
 » Μ' ἀγγέλου φωνὴν προσφιλῇ μελωδῶν,
 » Ἰπὸ τοὺς ἀγίους τῆς φθόγγους ἐνέργει,
 » Κ' αὐτὴ πᾶν κακὸν ἀπὸ Σοῦ θὰ ἀπέργη,
 » Διὰ τῶν χρυσῶν ἰσχυρῶν τῆς ὥδων.

33.

» Καὶ οὕτω κρατούμενος κ' ὑπὸ τῶν δύο
 » Τὴν κλίμακ' ἀνάβαιν' αὐτὴν πρὸς Ἐμέ,
 » Δι' ἧς ὁ Υἱός μου Σωτὴρ Σοι κατέβη,
 » Καὶ Σ' ἔδειξε ποῖος Θεὸς βασιλεύει,
 » Καὶ ποῖαι ἀρμόζουν εἰς τοῦτον τιμαί.

34.

» Καὶ ἔση, ὦ Ἄνθρωπ', ἀήττητος ἀναξ
 » Τοῦ κόσμου ἐφ' οὗ σὲ διώρισ' Ἐγὼ·
 » Θὰ εἶσαι ἡ τέρψις τοῦ θεῖ' ὀφθαλμοῦ μου,
 » Κι' αὐτὴ ἡ βροντὴ τ' ἀχανοῦς οὐρανοῦ μου
 » Θὰ λέγῃ, «ἐμπρὸς τοῦ ἀνθρώπου σιγῶ.»

35.

—ὦ! πόσον θαυμάσιος, πόσον μεγάλη
 Αὐτὴ τοῦ Παντός ἡ καλλίστη σκηνή·
 Τὸν ἄνθρωπον ὅμως ὁπόση ἀξία
 Στολίξει, ὁπόταν συμφώνως τῇ θεῷ
 Στὴν γῆν διατάξει τὸν πόδα κινῇ.

Ἐν Σάμῳ. 12. Σεπτεμβρίου 1864.

Σ. Λεοντιάς.

H ΒΑΡΚΟΥΛΑ.

Ἐπὶ τοῦ ἤχου: «Voga, voga la procella.»
 τοῦ μελοδράματος Vittore Pisani (A. Peri).

1.

Τρέχε, πέτα, ὦ βαρκουλα,
 Μᾶς προσμένει ἡ ξανθοῦλα,
 Τὰ ἀστέρια λαμπυρίζουν
 Κ' ἡ ἐλπίς μᾶς ὁδηγεῖ·
 Τῆς ξανθοῦλας τὰ ματάκια
 Σὰν δύο φάροι μᾶς φωτίζουν.
 —Ἰσα, ἰσα, ὦ βαρκουλα,
 Πρὶν μᾶς φθάσῃ ἡ αὐγή. (δις)

2.

Ἄλλος κλαίει καὶ στενάζει,
 Ἄλλος θησαυροὺς συνάζει
 Κι' ἄλλος δόξαν κυνηγᾷ,
 Ἡ ξανθὴ πλὴν τραγουδεῖ.

Πλούτη, βάσανα καὶ δόξαν
 Μ' ἔνα βλέμμα τῆς νικάει.

—Ἰσα, ἰσα, ὦ βαρκουλα,

Πρὶν μᾶς φθάσῃ ἡ αὐγή. (δις)

3.

Ἄν ὁ ἄνεμος βοτῶζῃ,
 Καὶ τὸ κύμα ἂν μουγκρίζῃ,
 Ἡ γῆ πάλιν θὰ γελάσῃ
 Κ' ἥλιος πάλιν θὰ νὰ βγῇ·
 Σ' τὴν ξανθὴ κοντὰ τὰ παθῇ
 Κ' ἡ ψυχὴ μου θὰ ξεχάσῃ.
 —Ἰσα, ἰσα, ὦ βαρκουλα,
 Πρὶν μᾶς φθάσῃ ἡ αὐγή. (δις)

4.

Ἐλα, ἔλα, ὦ ξανθοῦλα,
 Ἐμῶς, ἔμῶς εἰς τὴν βαρκουλα,
 Διὲ τὰ ἄστρα πῶς γελοῦνε,
 Διὲ πῶς χαίρεται ἡ γῆ·

Ἄκουσε τὰ ἀηδονάκια

Πῶς γιὰ σένα κελλαδοῦνε.

—Ἐλα, ἔλα, ὦ ξανθοῦλα,

Καὶ μᾶς ἔφθασ' ἡ αὐγή.

Ἰσα, ἰσα, ὦ βαρκουλα,

Κι' ἂς μᾶς φθάσῃ ἡ αὐγή.

Ἀλ. Ζωηρός.

— — —